

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 379/2021-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou WEBBER LEGAL, s. r. o., Na rozhládke 2, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/71/2020 z 30. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/71/2020 z 30. decembra 2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 5CoE/71/2020 z 30. decembra 2020 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Nitre **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **460,90 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažnosti vo zvyšnej časti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 3. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3Er/515/2016 z 12. júna 2020 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5CoE/71/2020 z 30. decembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“ alebo „uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenia a priznať náhradu trov konania.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 379/2021-19 z 22. júna 2021 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti, teda v časti namietaného porušenia označených práv uznesením okresného súdu ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Predmetom posúdenia vo veci samej zo strany ústavného súdu je preto už len namietané porušenie označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu.

3. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania v sume 530,02 eur.

4. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že okresný súd platobným rozkazom č. k. 14C/72/2015 z 1. apríla 2015 (ďalej len „platobný rozkaz“) zaviazal sťažovateľku spolu s [REDAKOVANÉ] ako žalovaných (ďalej spolu aj „povinní“) spoločne a nerozdielne do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatiť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „pôvodný veriteľ“), sumu 25 722,93 eur spolu s úrokom 6,69 % ročne zo sumy 24 434,86 eur od 15. novembra 2014 do zaplataenia a 5 % úrok z omeškania ročne zo sumy 25 722,93 eur od 15. novembra 2014 do zaplataenia alebo v tej istej lehote podať odpor s odôvodnením vo veci samej na tomto súde. Druhým výrokom zaviazal povinných zároveň zaplatiť náhradu trov konania v sume 1543,50 eur. Platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 8. júla 2016. Priznaná pohľadávka mala vzniknúť zo zmluvy uzavretej 17. októbra 2012 medzi povinnými a pôvodným veriteľom o medziúvere a stavebnom úvere (ďalej aj „spotrebiteľská zmluva“), od ktorej pôvodný veriteľ pre nedodržanie zmluvných záväzkov povinnými listom z 29. októbra 2014 odstúpil.

5. Pôvodný veriteľ následne 31. augusta 2016 podal na okresnom súde návrh na vykonanie exekúcie na podklade platobného rozkazu ako exekučného titulu. Okresný súd 6. septembra 2016 poveril vykonaním exekúcie v predmetnej veci súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Súdny exekútor 14. júna 2018 okresnému súde postúpil podanie pôvodného veriteľa označené ako „*Námietky proti trovám exekúcie a príslušenstvu, žaloba návrh na zastavenie exekúcie, žaloba o ochranu práv spotrebiteľa*“.

6. Okresný súd prvým výrokom uznesenia z 12. júna 2020 odmietol námietky sťažovateľky proti trovám exekúcie z dôvodu ich oneskoreného podania a druhým výrokom zamietol návrh povinných na zastavenie exekúcie.

7. Okresný súd uznesením z 20. júna 2018 v tomto konaní pripustil zmenu na strane pôvodného veriteľa ako oprávneného za [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnený“), na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 1. apríla 2018.

8. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2020 v časti jeho druhého výroku odvolanie. V odvolaní zotrval na argumentácii uvedenej v podanom návrhu na zastavenie exekúcie a zdôraznila, že platobný rozkaz nie je spôsobilý exekučný titul. V tejto súvislosti poukázal na to, že platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom v skrátrenom konaní, v ktorom mala sťažovateľka len 15 dní na podanie odporu. Keďže odpor sťažovateľka nepodala, v rámci skrátreného konania nebol vykonaný prieskum neprijateľných zmluvných podmienok sudcom, hoci ide v predmetnej veci o spotrebiteľský spor. Okresný súd sa v exekučnom konaní skúmaním neprijateľných zmluvných podmienok nezaoberal, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces sťažovateľky. Vo vzťahu k tejto argumentácii sťažovateľka s poukazom na povinnosť eurokonformného výkladu upozornila aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor“) vo veci [REDAKOVANÉ], proti [REDAKOVANÉ] C-448-17 z 20. septembra 2018, ako aj uznesenie ústavného súdu č. k. I. ÚS 381/2012, podľa ktorých má vnútroštátny súd aj bez návrhu posudzovať prípadnú neprijateľnosť zmluvných podmienok.

9. Krajský súd následne uznesenie okresného súdu v napadnutej časti jeho druhého výroku napadnutým uznesením potvrdil a oprávnenému voči sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Proti napadnutému uzneseniu podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje tým, že:

a) platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, a nie sudcom, a preto boli súdy zúčastnené na rozhodovaní v tejto veci povinné skúmať aj v exekučnom konaní, či spotrebiteľská zmluva, z ktorej si oprávnený uplatňuje svoje nároky v exekúcii, nemá právne vady, ktoré by boli v rozpore s pravidlami na ochranu spotrebiteľa,

b) neexistenciou presvedčivého odôvodnenia vo vzťahu neaplikácii eurokonformného výkladu ustanovení Exekučného poriadku, opierajúc sa o rozsudok súdneho dvora vo veci [REDAKOVANÉ], proti [REDAKOVANÉ] C-448/17 z 20. septembra 2018, ako aj uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 666/2016 z 11. októbra 2016,

b) exekučný titul je nespôsobilý z dôvodu neprijateľných zmluvných podmienok obsiahnutých v spotrebiteľskej zmluve spočívajúcich v súbežnom uplatňovaní úrokov z omeškania aj zmluvných úrokov, ako aj preto, že odstúpením od zmluvy 29. apríla 2014 spotrebiteľská zmluva zanikla v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka *ex tunc*, v dôsledku čoho nemohol pôvodnému veriteľovi vzniknúť nárok ani na zmluvné úroky po doručení spomínaného odstúpenia od zmluvy sťažovateľke,

c) oprávnenému ako novému veriteľovi nepatrí aktívna legitimácia v konaní z dôvodu neurčitosti právneho úkonu postúpenia spôsobenej nepresnou špecifikáciou výšky pohľadávky v zmluve o postúpení tejto pohľadávky na oprávneného, ako aj preto, že uzavretá zmluva o postúpení

pohľadávky nespĺňa podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (neexistencia písomnej výzvy adresovanej sťažovateľke ako dlžníkovi).

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Krajský súd k ústavnej sťažnosti sťažovateľky po stručnom chronologickom zhrnutí procesných úkonov a rozhodnutí skráteného konania a exekučného konania v tejto veci uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými okolnosťami majúcimi pre vec podstatný význam, ako aj s argumentáciou sťažovateľky predloženou v jej odvolaní. Napadnuté rozhodnutie považuje za primerane odôvodnené, argumentačne dostatočné a právne udržateľné. Z uvedených dôvodov krajský súd navrhol, aby ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky:

12. Zúčastnená osoba ani sťažovateľka na výzvy ústavného súdu na vyjadrenie sa k ústavnej sťažnosti a k podanému stanovisku súdov zúčastnených na rozhodovaní v tejto veci nereagovali.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podstata námietok sťažovateľky o porušení ňou v ústavnej sťažnosti označených práv spočíva v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd svojvoľne vo svojich právnych záveroch opomína eurokonformný výklad ustanovení Exekučného poriadku, hoci v predmetnom konaní argumentovala princípom ochrany spotrebiteľa aj poukazom na rozsudok C-448/17.

14. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05).

15. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (pozri rozhodnutia ústavného súdu vo veciach sp. zn. I. ÚS 241/07, II. ÚS 410/06, rozhodnutia ESLP vo veciach García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999, Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993).

16. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní v napadnutej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

17. Podľa § 172 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) súd môže aj bez výslovnej žiadosti navrhovateľa a bez vypočutia odporcu vydať platobný rozkaz, ak sa v návrhu uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy vyplývajúce zo skutočností uvedených navrhovateľom. V platobnom rozkaze uloží odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi uplatnenú pohľadávku a trovy konania alebo aby v tej istej lehote podal odpor na súde, ktorý platobný rozkaz vydal. Odpor proti platobnému rozkazu sa musí vecne odôvodniť. Ustanovenie § 43 sa nepoužije.

18. Podľa § 172 ods. 9 OSP ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky.

19. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

20. Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaví súd na návrh alebo aj bez návrhu. Podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku proti rozhodnutiam podľa § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h), k) až m) je prípustné odvolanie.

21. Podľa čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

22. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia, v ktorom krajský súd vo veci sťažovateľky v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že návrh na zastavenie exekúcie sťažovateľky nebol dôvodný. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že v exekučnom konaní vo veci konajúcejmu súdu nepatrí právomoc zaoberať sa vecou samou, pretože exekučné konanie je určené na faktický výkon rozhodnutia, a nie na jeho prieskum či autoritatívne nachádzanie práva. Ďalej poukázal na to, že sťažovateľka mala možnosť svoje námietky týkajúce sa formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu predložiť v základnom konaní podaním odporu s vecným odôvodnením, čo ale neurobila. Podľa krajského súdu má v exekučnom konaní súd skúmať len to, či orgán, ktorý exekučný titul vydal mal právomoc na jeho vydanie a či oprávnený a povinný sú hmotnoprávne legitimovaní z exekučného titulu, avšak nad tento rámec exekučný titul nemôže preskúmať. Z tohto dôvodu krajský súd považoval za právne bezvýznamné námietky sťažovateľky smerujúce k spochybneniu zákonnosti exekučného titulu. Výnimky prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve v rámci exekučného konania sa podľa krajského súdu vzťahujú výlučne na rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní, nie na rozhodnutia vydané všeobecným súdom v súdnom konaní. Na podporu uvedených záverov krajský súd poukázal na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 301/2017 z 3. mája 2017.

23. Sťažovateľka v argumentácii namietala, že krajský súd neodôvodnil, prečo neaplikoval eurokonformný výklad ustanovení Exekučného poriadku, opierajúc sa pritom o rozsudok C-448/17. Platobný rozkaz bol vydaný vyšším súdnym úradníkom, t. z. podmienky jeho vydania

neboli preskúmané sudcom, a spotrebiteľská zmluva, ktorá bola podkladom pre jeho vydanie, obsahuje podľa sťažovateľky neprijateľné podmienky umožňujúce súbežné uplatňovanie zmluvných úrokov, ako aj úrokov z omeškania. Krajský súd mal zohľadniť princíp ochrany spotrebiteľa, ako aj rozsudok C-448/17 a *ex offio* preskúmať potenciálne neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom pre vydanie platobného rozkazu, aj v štádiu exekučného konania, a to napriek tomu, že sťažovateľka proti platobnému rozkazu nepodala odpor, a podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku konanie v predmetnej veci zastaviť. Nesporným zostáva, že identickú argumentáciu sťažovateľka predložila aj v odvolaní podanom proti druhému výroku uznesenia okresného súdu.

24. Súdny dvor rozsudkom C-448/17 rozhodol (bod 2 výroku): „*Smernica 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ako je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá, napriek tomu, že v štádiu vydania platobného rozkazu proti spotrebiteľovi stanovuje preskúmanie nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi podnikateľom a spotrebiteľom, na jednej strane priznáva právomoc vydať tento platobný rozkaz súdному úradníkovi, ktorý nemá postavenie sudcu, a na druhej strane stanovuje pätnásťdňovú lehotu na podanie odporu a vyžaduje, aby bol tento odpor vecne odôvodnený, za predpokladu, že takéto ex offio preskúmanie nie je stanovené v štádiu výkonu uvedeného platobného rozkazu, čo musí preveriť vnútroštátny súd.*“

25. Súdny dvor v odôvodnení rozsudku C-448/17 v bodoch 45 – 46 uvádza: „... účinnú ochranu práv vyplývajúcich z tejto smernice možno zaručiť iba pod podmienkou, že vnútroštátny procesný systém upravuje v rámci konania o vydanie platobného rozkazu alebo v rámci konania o výkon platobného rozkazu *ex offio* preskúmanie potenciálnej nekalej povahy zmluvných podmienok uvedených v predmetnej zmluve sudcom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. februára 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, body 45 a 46). Preto v prípade, ak v štádiu výkonu platobného rozkazu nie je upravené žiadne *ex offio* preskúmanie potenciálne nekalej povahy podmienok obsiahnutých v dotknutej zmluve sudcom, vnútroštátna právna úprava sa musí považovať za právnu úpravu, ktorá môže narušiť účinnosť ochrany požadovanej smernicou 93/13, ak neupravuje takéto preskúmanie v štádiu vydania platobného rozkazu, alebo ak je takéto preskúmanie stanovené jedine v štádiu odporu proti vydanému platobnému rozkazu, ak existuje nezanedbateľné riziko, že dotknutý spotrebiteľ nepodá požadovaný odpor buď z dôvodu osobitne krátkej lehoty stanovenej v tejto súvislosti, alebo vzhľadom na trovy, ktoré by vznikli v dôsledku podania žaloby v porovnaní s výškou sporného dlhu, alebo z dôvodu, že vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť, aby mu boli oznámené všetky informácie potrebné na to, aby mohol určiť rozsah svojich práv (pozri analogicky rozsudky zo 14. júna 2012, *Banco Español de Crédito*, C-618/10, EU:C:2012:349, bod 54, a z 18. februára 2016, *Finanmadrid EFC*, C-49/14, EU:C:2016:98, bod 52).“

26. Ústavný súd už v náleze č. k. III. ÚS 344/2020 z 23. februára 2021 upozornil, že čl. 38 Charty základných práv Európskej únie politiky Únie zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z uvedeného, je zrejmé, že na úrovni Európskej únie je kladený mimoriadny dôraz na ochranu spotrebiteľa. Za tohto stavu, pokiaľ účastník súdneho konania upozorňuje všeobecný súd členského štátu Európskej únie na okolnosti týkajúce sa jeho postavenia ako spotrebiteľa a upriamuje pozornosť na konkrétnu judikatúru súdneho dvora v oblasti tejto problematiky,

je potrebné, aby vnútroštátny súd venoval predmetným argumentom účastníka náležitú pozornosť, riadne sa nimi zaoberal a adekvátne sa s nimi vyrovnal.

27. Ústavný súd uvádza, že z rozsudku súdneho dvora C-448/17 vyplýva, že súdny dvor na rozdiel od krajského súdu a okresného súdu v štádiu vykonávacieho konania a priori nevyklučuje preskúmanie exekučného titulu – platobného rozkazu vydaného vyšším súdnym úradníkom z hľadiska existencie neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve, ktorá bola podkladom na jeho vydanie, a teda vecnej správnosti exekučného titulu. Práve naopak, súdny dvor (za situácie, keď vnútroštátna právna úprava zveruje právomoc vydať platobný rozkaz vyššiemu súdnemu úradníkovi, pričom stanovuje iba 15-dňovú lehotu na podanie odporu – o takúto situáciu ide aj v prípade sťažovateľky, keďže platobný rozkaz bol vydaný podľa § 172 OSP, pozn.) považuje za nevyhnutné takúto kontrolu existencie neprijateľných zmluvných podmienok uskutočniť *ex officio* (za podmienky, že to vnútroštátna právna úprava umožňuje), pretože len vtedy možno považovať ciele sledované smernicou 93/13/EHS za naplnené. V zmysle záverov súdneho dvora musí vnútroštátny súd posúdiť, či vnútroštátna právna úprava takýto prieskum v štádiu vykonávacieho konania umožňuje.

28. V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľka argumentovala poukazom na rozsudok súdneho dvora C-448/17, smernicu 93/13/EHS, princíp ochrany spotrebiteľa. Je toho názoru, že exekučný súd bol v zmysle § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku povinný skúmať súlad exekučného titulu – platobného rozkazu so zákonom. Vyjadruje presvedčenie, že exekučný titul bol vydaný v rozpore s § 172 ods. 9 OSP, preto poverenie na vykonanie exekúcie ani nemalo byť vydané. Z uvedeného dôvodu sa návrhom domáhala zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku.

29. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu zhrnul podstatný obsah podaného odvolania, v rámci ktorého sťažovateľka poukázala aj na rozsudok súdneho dvora vo veci C-448/17. V rámci formulácie svojich právnych záverov v napadnutom uznesení však krajský súd neuviedol žiadne právne úvahy, ktorými by odôvodnil, prečo závery vyplývajúce z rozsudku C-448/17 týkajúce sa aplikácie smernice 93/13/EHS, resp. princípu ochrany spotrebiteľa, nepovažoval za spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia nemožno zistiť, ani akými úvahami sa krajský súd správal pri zvažovaní možnosti interpretovať na vec sa vzťahujúce aplikované vnútroštátne právne normy eurokonformne v záujme dosiahnutia cieľov smernice 93/13/EHS, prípadne prečo takýto postup ani neprichádzal do úvahy a nebol dôvodný.

30. Za daných okolností bolo nevyhnutné, aby sa krajský súd argumentáciou sťažovateľky, ktorou poukázala na závery rozsudku C-448/17, primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vyrovnal, svoje právne závery presvedčivým spôsobom odôvodnil, a tým preukázal aj ich ústavnú akceptovateľnosť. Konštatovaný nedostatok v odôvodnení uznesenia krajského súdu oslabuje presvedčivosť rozhodnutia krajského súdu v intenzite dosahujúcej ústavnoprávnu relevanciu.

31. V odôvodnení napadnutého uznesenia sa krajský súd síce snažil svoj právny záver, podľa ktorého rozhodnutie všeobecného súdu v základnom, t. j. nachádzacom konaní nemôže byť exekučným súdom posúdené v rámci preskúmania exekučného ako rozporné so zákonom, podporiť poukázaním na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k.

5 Cdo/191/2011, 5Cdo 193/2011 z 15. decembra 2011, ale aj na nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 41/2011 z 3. mája 2011 či uznesenie ústavného súdu č. k. III. ÚS 301/2017 z 3. mája 2017. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že úlohou krajského súdu v rámci jeho rozhodovacej činnosti bolo konfrontovať právne závery vyplývajúce z týchto rozhodnutí aj s judikatúrou súdneho dvora a v prípade, ak tieto závery znemožňujú dosiahnutie výsledku sledovaného smernicou 93/13/EHS, bolo potrebné od ich aplikácie upustiť.

32. Ústavný súd hodnotí napadnuté uznesenie krajského súdu pre nevyrovnanie sa s podstatným odvolacím argumentom sťažovateľky ako nepreskúmateľné a nezodpovedajúce požiadavkám kladeným na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

33. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

34. Vo vzťahu k ďalším sťažovateľkou predostretým námietkam atakujúcimi napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd, riadiac sa princípom sebaobmedzenia a zdržanlivosti (PL. ÚS 3/09, I. ÚS 76/2011, PL. ÚS 95/2011), nepovažoval za vhodné ani účelné sa nimi zaoberať, keďže práve z dôvodu zrušenia tohto uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie má krajský súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú predmetom tejto ústavnej sťažnosti, a následne o nich rozhodnúť. V tejto súvislosti ústavný súd podčiarkuje, že predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku tohto).

35. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci krajskému súdu dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (bod 2 výroku nálezu). Krajský súd je v ďalšom konaní v predmetnej veci podľa § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze. Úlohou krajského súdu bude opätovne rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky podanom proti napadnutému uzneseniu, rešpektujúc obsah a zmysel práv, ktorých porušenie bolo ústavným súdom zistené.

V.

Trovy konania

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Úspešná sťažovateľka si uplatnila právo na náhradu trov konania.

38. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania podľa § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách

a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v rozsahu tarifnej odmeny za dva úkony právnej služby v roku 2021 (príprava a prevzatie zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 11 ods. 3 vyhlášky a režijného paušálu k nim podľa § 16 vyhlášky. Takto určená výška trov vrátane dane z pridanej hodnoty predstavuje celkom sumu 460,90 eur (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšku sťažovateľkou uplatnenému nároku na náhradu trov konania nevyhovelo (bod 4 výroku nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu